

Дана 1. 12. 2010 године у “Великој сали” општине Вождовац одржана је трибина Српског либералног савета са темом “Дела Слободана Јовановића у данашњем времену”. На трибини су говорили: проф. Слободан Антонић, др. Чедомир Антић, проф. Миро Лонпар и академик Коста Чавошки.

Говорници су у својим излагањима нагласак ставили на незаслужен положај лика и дела Слободана Јовановића у српском друштву данас, као и у претходном периоду када је његов интелектуални утицај у друштву свесно умањиван од стране власти у бившој СФРЈ.

Слободан Јовановић рођен је 3. децембра 1869. у Новом Саду. Био је српски правник, историчар, књижевик и политичар, потпредседник Министарског савета Краљевине Југославије, председник Министарског савета Краљевине у Лондону током Другог светског рата, професор Београдског универзитета, председник Српске краљевске академије, ректор Београдског универзитета, професор јавног права и декан Правног факултета у Београду.

Током оба балканска рата био је шеф Пресбириа при Врховној команди Српске војске. Експерт на Конференцији мира у Паризу 1919, теоретичар који је између 1932. и 1936. објавио сабрана дела у седамнаест томова, председник Српског културног клуба. Умро је у Лондону, у деведесетој години, као као изгнаник.

Расветљавајући прилике у вези са животом Слободана Јовановића, Слободан Антонић као и саговорници после њега навели су изузетан стил у писању овог српског научника. По њиховим речима стил Слободан Јовановић је један од ретких примера “чистог српског језика”, за који је у прошлим временима била посебно заинтересована и Исидора Секулић.

Чедомир Антић се на причу надовезује величајући дубину мисли и посебан начин промишљања Слободана Јовановића као нарочиту особеност, а професор Мило Лонпар га по просветитељском доприносу пореди са Орфелином и Јованом Рајићем, наглашавајући његов значај у подизању и обликовању јавне и интелектуалне свести.

Трибину је заључио академик Коста Чавошки са речима да смо се о Слободана Јовановића огрешили и да један народ не може бити велик ако се на исправан начин не одужи својим великанима. Као пример неправде Чавошки наводи тешкоће које су се током прошлих деценија јављале када је требало штампати Јовановићева Сабрана дела, пренос посмртних остатака у Србију, а затим и чињеницу да је име Слободоана Јовановића у једном периоду било избрисано са списка српских академика.

На питање слушалаца какву и колику улогу је Слободан Јовановић одиграо приликом стварања прве Југославије, професор Мило Ломпар је изнео занимљиво запажање да је тадашња политичка елита била принуђена да бира између два зла - хрватског сепаратизма и сталних претњи великих сила са којима је Србија ратовала те да су на основу тога и доношене поједине државне одлуке.

(НСПМ)